

Kapitola štyridsaťdva

Bola streda, do svadby zostávalo len pár dní. Zajtra majú prísť do Cousins Taylor a Anika, ale aj Josh, Redbird a môj brat. Chalani budú mať takzvanú staromládenec-kú rozlúčku a my tri s Taylor a Anikou budeme pri bazéne. Vďaka Denise Colettiovej a Taylor bola svadba viac-menej pripravená. Jedlo objednané – homárové rolky a krevetové koktaily. Na verande a na dvore sme natiahli vianočné sviečky. Keď ma ocko bude viesť, Conrad má zahrať čosi na gitare. Chystala som sa použiť šperky, čo mi zanechala Susannah. Vlasy a mejkap som si mala urobiť sama.

Všetko bolo pripravené, ale nevedela som sa zbaviť pocitu, že som na niečo zabudla.

Práve som vysávala obývačku, keď Conrad otvoril posuvné dvere. Celé predpoludnie surfoval. Vypla som vysá-

vač. „Čo sa stalo?“ spýtala som sa ho. Bol bledý a vlasy mu padali do očí.

„Spadol som,“ odvetil. „Zranila ma plutva.“

„Veľmi?“

„Nie, nie je to také zlé.“ Dívala som sa, ako krivká do kúpeľne, a priskočila som k nemu. Sadol si na kraj vane a cez osušku mu presakovala krv a stekala po nohe. Na zlomok sekundy sa mi zakrútila hlava.

„Už to prestalo krváčať,“ vyhlásil Conrad, ale tvár mal bielu ako mramorový pult. Vyzeral na omdletie. „Vyzerať to horšie, než to je.“

„Zatlač na tú ranu,“ radila som mu. „Idem nájsť čosi, čím to vyčistíme.“

Muselo to naozaj bolieť, lebo ma poslúchol. Keď som sa vrátila s peroxidom vodíka, gázou a antiseptickým prípravkom, sedel stále v tej istej polohe, nohu mal vo vani.

Prisadla som si obkročmo, tvárou k nemu. „Ukáž,“ vyzvala som ho.

„Nič mi nie je,“ vyhlásil. „Zvládnem to aj sám.“

„Nie, to nie je pravda, že ti nič nie je,“ namietla som.

Potom pustil osušku a ja som zatlačila. Zmraštil tvár.

„Prepáč,“ zamrmlala som. Pár minút som tlačila na ranu, potom som odtiahla krvavú osušku z jeho nohy. Rana mala možno desať centimetrov. Už tak veľmi nekrvácala, a tak som mu na ňu naliala peroxid vodíka.

„Au!“ zvolal.

„Nebud malý, je to len škrabanec,“ zaklamala som. Rozmýšľala som, či to treba zašiť.

Conrad sa naklonil bližšie ku mne, a kým som mu čistila ranu, hlavu si takmer zložil na moje plece. Cítila som, ako dýcha – zakaždým keď som sa mu dotkla rany, prudko sa nadýchol.

Keď bola čistá, hneď vyzerala lepšie. Nasprejovala som ju antiseptikom a obviazala mu lýtko gázou. Potom som ho potľapkala po kolene. „Vidíš? Hneď je to lepšie.“

Zdvihol hlavu a zamrmal: „Ďakujem.“

„Za málo,“ odvetila som.

Vtedy sme chvíľu hľadeli na seba. Dych sa mi zrýchľil. Keby som sa trochu predklonila, pobozkali by sme sa. Vedela som, že by som sa mala odtiahnuť, ale nedokázala som to urobiť.

„Belly?“ Cítila som na krku jeho dych.

„Áno?“

„Pomôžeš mi vstať? Idem si hore zdriemnuť.“

„Stratil si veľa krvi,“ hlas sa mi odrážal od kúpeľňových dlaždíc. „Myslím, že by si nemal spať.“

Chabo sa usmial. „To platí pri otrase mozgu.“

Vystrela som sa a pritiahla si ho k sebe. „Môžeš kráčať?“ spýtala som sa.

„Zvládnem to,“ odkrival odo mňa, pridržal sa steny.

Tričko som mala vlhké od jeho hlavy na mojom pleci. Mechanicky som začala odpratávať neporiadok a srdce mi išlo vyskočiť z hrude. Čo sa to práve stalo? Čo som takmer urobila? Teraz to nebolo ako vtedy s broskyňami. Teraz to bola moja vina.

Conrad prespal čas večere a rozmýšľala som, či mu jedlomám zaniest, ale rozhodla som sa, že nie. Namiesto toho som zohriala mrazenú pizzu, čo som kúpila, a celý večer som upratovala prízemie. Odľahlo mi, že zajtra budú všetci tu. Už nebudeme sami dvaja. Keď príde Jeremiah, všetko bude znova normálne.

Kapitola štyridsaťtri

Naozaj bolo všetko normálne. Ja som bola normálna, Conrad bol normálny, akoby sa nič nestalo. Pretože sa ani nestalo. Keby nemal obviazanú nohu, myslela by som si, že sa mi to len snívало.

Chalani boli na pláži, iba Conrad zostal doma, lebo si nemohol zamočiť nohu. Bol v kuchyni a pripravoval mäso na grilovanie. My baby sme ležali pri bazéne a podávali sme si vrecko so sladkými pukancami. Pokiaľ išlo o počasie, bol dokonalý deň v Cousins. Slnko páliło a na nebi bolo len zopár obláčikov. Na najbližších sedem dní nepredpovedali dážď. Našu svadbu nič neohrozí.

„Redbird je celkom sexi, nie?“ Taylor si napravila podprdu na bikinách.

„Je hrozný,“ vyhlásila Anika. „Ďakujem, no nechcem chalana s prezývkou Redbird. Čiže kardinál.“

Taylor sa na ňu zamračila. „Nemaj predsudky. Belly, ty si čo myslíš?“

„Ehm... je to milý chalan. Jeremiah hovorí, že je veľmi lojálny.“

„Vidíš?“ Taylor šťuchla do Aniky palcom na nohe.

Anika na mňa pozrela a ja som sa potmehúdsy usmiala. „Je veľmi, veľmi lojálny. No čo ak je tak trochu človek kromaňonský?“

Taylor do mňa hodila za hrst pukancov, ja som sa zachichotala a usilovala sa chytiť ich do úst.

„Ideme dnes večer s chalanmi von?“ spýtala sa Anika.

„Nie, oni majú vlastné plány. Idú do nejakého baru, kam chodia írski atentátnici alebo čo.“

„Uff!“ zamrmlala Taylor.

Anika pozrela smerom ku kuchyni a ticho vzdychla: „Nikdy ste mi nepovedali, že Conrad je taký sexi.“

„Nie je až taký sexi,“ namietla Taylor. „On si len namýšľa, že je.“

„Nenamýšľa,“ bránila som ho. Anike som povedala: „Ty sa iba hnevá, že o ňu nikdy neprejavil záujem.“

„Prečo by mal prejaviť záujem o ňu, keď bol tvoj chalan?“

Zahriakla som ju. „Nikdy nebol môj chalan,“ zašepkala som.

„Vždy bol tvoj chalan,“ Taylor sa nasprejovala olejom na opaľovanie.

„Už nie je,“ vyhlásila som dôrazne.

Na večeru sme mali steaky a grilovanú zeleninu. Bolo to dospelácke jedlo. Keď sme popíjali červené víno a sedeli okolo stola so všetkými mojimi kamoškami, cítila som sa dospelo. Sedela som vedľa Jeremiaha a on mal ruku na operadle mojej stoličky. A predsa.

Celý večer som sa rozprávala s inými ľuďmi. Ani raz som nepozrela jeho smerom, ale vždy som vedela, kde je. Bolestne som si uvedomovala jeho prítomnosť. Keď bol nablízku, moje telo akoby bzučalo. Keď bol preč, cítila som tlmenú bolesť. Pri ňom som cítila všetko.

Sedel vedľa Aniky a povedal čosi, čo ju rozosmialo. Pichlo ma pri srdci. Odvrátila som pohľad.

Tom vstal a predniesol prípitok. „Na Belly a J-Fisha, skutočne,“ odgrgol si, „úžasný pár. Pekelne úžasný.“

Videla som, ako Anika pozrela na Taylor, ani čo by hovorila: *Podľa teba je tento chalan sexi?* Taylor len mykla plecami. Všetci zdvihli plechovky s pivom a vínové poháre a štrngli sme si. Jeremiah si ma pritiahol k sebe a pred všetkými ma pobozkal na pery. Zahanbene som sa odtiahla. Videla som výraz na Conradovej tvári a bola by som radšej, keby som ho nevidela.

Vtedy sa ozval Steven: „Ešte jeden prípitok, ľudkovia.“ Ľarbavo vstal: „Jera poznám celý svoj život. Žiaľ, aj Belly.“

Hodila som doňho obrúsok.

„Vy dvaja sa k sebe hodíte,“ Steven pozrel na mňa. Potom uprel pohľad na Jeremiaha. „Správaj sa k nej pekne, stavec. Je to potvora, ale jediná sestra, ktorú mám.“

Cítila som, ako sa mi oči zaliali slzami. Vstala som a objala som ho. „Dilino,“ utierala som si oči.

Keď som si znova sadla vedľa Jera, poznamenal: „Asi by som mal tiež čosi povedať. V prvom rade ďakujem, že ste sem všetci prišli. Josh a Redbird, Taylor a Anika. Znamená pre nás veľa, že vás tu máme.“ Jere do mňa šťuchol a ja som pozrela naňho, čakala som, že spomenie Conrada. Vyčítavo som naňho mrkla, ale zrejme to nepochopil. Len dodal: „Aj ty niečo povedz, Belly.“

„Ďakujem, že ste prišli,“ zopakovala som. „A tebe, Conrad, ďakujem za toto úžasné jedlo. Pekelne úžasné.“

Všetci sa zasmiali.

Po večeri som šla do Jeremiahovej izby a dívala som sa, ako sa chystá ísť von s chalanmi. Baby mali zostať doma. Navrhla som Taylor, aby šla s nimi a flirtovala s Redbirdom, ale vyhlásila, že radšej zostane doma. „Jedol steak rukami,“ zatvárila sa, akoby jej bolo na vracanie.

Jere sa nasprejoval dezodorantom a ja som sedela na jeho neustlanej posteli. „Si si istá, že nechceš ísť s nami?“ spýtal sa.

„Som si istá.“ Zrazu som vyhrkla: „Pamätáš, ako si našiel na pláži toho psíka? A pomenovali sme ho Rosie, kým sme nezistili, že to je chlapec, ale potom sme ho aj tak volali Rosie?“

Mierne sa zamračil a rozpamätával sa. „Ja som ju nenašiel, ale Conrad.“

„Nie, nebol to Conrad. Bol si to ty. A rozplakal si sa, keď prišli jej majitelia a vzali si ju.“

„Nie, to bol Conrad.“ Zrazu znel jeho hlas tvrdo.

„Nemyslím,“ vyhlásila som.

„Určite.“

„Si si istý?“ spýtala som sa ho.

„Jednoznačne. So Stevom sme sa mu hrozne vysmievali, že plače.“

Skutočne to bol Conrad? Bola som si tou spomienkou taká istá.

Mali sme Rosie tri krásne dni, kým sa o ňu neprihlásili. Rosie bola rozkošná. Mala jemnú srst' pieskovej farby a hádali sme sa, na čej posteli bude v noci spať. Rozhodli sme sa striedať a ja som mala prísť na rad posledná, lebo som bola najmladšia, ale v posteli som ju nakoniec nemala.

Čo som si ešte pamätala zle? Vždy som v duchu rada hrala hru Pamätáš, keď? Bola som na seba hrdá, ako dobre som si pamätala každý detail. Desilo ma pomyslenie, že moje spomienky môžu byť mylné.